

herved de næsten enstemmige Udtalelser under Rigsdagsforhandlingerne før Lovens Vedtagelse.

De praktiske Spørgsmaal, der rejser sig, er derfor for det første, om og da med hvilke Midler man bør tilskynde de Næringsdrivende til at benytte sig af Registreringen, hvilket ogsaa fra et fiskalt Synspunkt kan have en vis Interesse, og om i hvilken Grad man bør kræve ond Tro (Tilegnelseshensigt eller Kendskab til det i Brug værende Mærke) hos den paagældende.

Det første Spørgsmaal kan der sikkert ikke lægges nogen afgørende Vægt paa, da de Fordele, Registreringen byder, selv første Brugers Ret forbeholdt, i sig selv er saa store, at næppe nogen alene af den Grund, at hans Forbenyttelsesret til en vis Grad er beskyttet, vilde lade sig afholde fra at lade sit Mærke registrere, thi den Betydning har i al Fald Registreringen, at han, saalænge han ikke har benyttet sig af denne, ikke har Retsmidler i Varemærkeloven til at forhindre andre i at bruge hans Mærke.

Hvad det andet Spørgsmaal angaar, om man bør beskytte første Brugers Ret rent objektivt mod enhver, der senere søger Mærket registreret, eller kun imod den, der foretager denne Handling i ond Tro, taler for den sidstnævnte Ordning formentlig kun Hensynet til ikke at svække Registreringens Betydning, idet det, naar man engang har antaget Princippet om første Brugers Ret, ud fra almindelige Retsgrundsætninger synes vanskeligt at begrunde, hvorfor denne Ret ikke skulde være beskyttet over for alle og enhver, der krænker den, men kun over for den, der gør dette i ond Tro. Naar Varemærkeloven kun omhandler Spørgsmaalet om første Brugers Ret over for senere Registrering, men ikke i al Almindelighed over for senere Besiddelsestagen, staar dette i Forbindelse med, at sidstnævnte Spørgsmaal naturligvis maa betragtes ud fra Synspunktet: uretmæssig Konkurrence. I Tyskland; hvor Varemærkeretten principielt anses baseret paa Registreringen, og hvor man ikke anerkender en egentlig Forbenyttelsesret, har nyere Praksis indtaget det Standpunkt, at en Registrering af et Varemærke, som tidligere har været taget i Brug af en anden end Anmelderen, kan ophæves, naar den er foretaget under saadanne Omstændigheder, at der foreligger et Tilfælde af uretmæssig Konkurrence.

I Overensstemmelse med ovenanførte Betragtninger er nærværende Paragrafs 4. Stk. affattet. Iøvrigt skal til Belysning af Bestemmelserne i Paragraffens 3. og 4. Stk., bemærkes følgende:

Bestemmelsen i 3. Stk. er en nødvendig Konsekvens af Vedtagelsen af den reviderede Pariserkonvention og er affattet i nøje Overensstemmelse med dennes Artikel 6 b. Denne Artikels Fremkomst skyldes et oprindeligt fra engelsk Side fremsat Forslag, der krævede Beskyttelse for saadanne Mærker, som en Næringsdrivende faktisk benyttede i fremmede Lande uden dog at have ladet dem registrere, idet Tredjemands Registrering af saadanne Mærker skulde forbydes.

Paa Haagerkonferencen diskuterede man i Forbindelse hermed det Spørgsmaal, om Registrering kun skulde forbydes i det Land, hvor Mærket var vitterligt kendt, eller om det skulde være tilstrækkeligt, at det var vitterligt kendt i et hvilket som helst andet Unionsland f. Eks. Oprindelseslandet. Man enedes imidlertid om den indskrænkende Affattelse, saaledes at en Fortrinsret til det ikke registrerede Mærke kun skulde anerkendes, naar det i Registreringslandet (d. v. s. i det Land, hvor Beskyttelsen paabe- raabtes) var vitterligt kendt som tilhørende en Næringsdrivende fra et andet Unionsland og benyttet for samme eller ligeartede Varer.

Nogen Ændring heri blev heller ikke foretaget paa Londonkonferencen. Derimod blev Bestemmelsen i Art. 6 b udvidet til ogsaa at omfatte Oversættelse af et Mærke, der er vitterligt kendt, samt Mærker, hvori et vitterligt kendt Mærke udgør en væsentlig Bestanddel.

Har der fundet Registrering Sted af et saadant vitterligt kendt Mærke, er det i nærværende Paragrafs 3. Stk. fastsat, at enhver, der herved mener sig forurettet, kan fordre denne Registrering ophævet ved Dom. Denne Beføjelse kan altsaa efter Omstændighederne tilkomme ikke blot den, fra hvem Mærket hidrører, men f. Eks. ogsaa en Handlende, der falholder de med Mærket forsynede Varer (Grossist eller Detaillist). Imidlertid hjemles der ikke umiddelbart paa Grundlag af denne Bestemmelse nogen Ret for nogen Enkeltperson til ved Dom at erholde Mærket registreret for sig.

En saadan Beføjelse er derimod i Paragraffens 4. Stk. givet den, der kan godtgøre, at et oprindeligt af ham anvendt Mærke senere er registreret for en anden for Varer af samme eller lignende Art, ligesom han kan kræve den skete Registrering ophævet ved Dom. Og medens Paragraffens forrige Stk. kun tager Hensyn til det Kendskab, som foreligger i Registreringslandet, er ifølge Paragraffens 4. Stk. den blotte Brug af Mærket i et hvilket som helst Land tilstrække-